

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE DIN BUCUREȘTI

APARE DE DOUA ORI PE LUNĂ

Redacția și Administrația :
ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

ABONAMENTUL

pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei pe an

SUMARUL

1. Convocarea Adunării Eparhiale	7 Mișcarea Misionară . . . . .
2. Discurs funebru . . . . . <i>P. S. Arh. Tit</i>	8. Mișcarea în cler . . . . . ***
3. Comentariu Practic . . . . . <i>Pr. Marin Ionescu</i>	9. Daruri, Mulțumiri . . . . . ***
4. Catehism ortodox . . . . . <i>Traduc. de Pr. St. Iliescu</i>	9. Parohii vacanță . . . . . ***
5. Ne mor preoții bătrâni . . . . . <i>Protop. D. N. Popescu</i>	10. Cărți, Reviste . . . . . ***
6. Cronica Internă . . . . . ***	

Miron,

Din mila lui Dumnezeu Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei, Patriarh al României.

Iubiților și onoraților membri ai Adunării Eparhiale din Arhiepiscopia Noastră;
Dar și milă de la Dumnezeu Tatăl și Domnul Nostru Iisus Hristos.

Pe temeiul art. 9 din lege și 132 și 134 din statutul pentru organizarea Bisericii Ortodoxe Române, convocăm Adunarea Eparhială a Arhiepiscopiei Bucureștilor în sesiune ordinară pe ziua de Duminica Samaritencii, 28 Aprilie 1929, la orele 10 dim., când se va oficia cuvenita slujbă religioasă în Catedrala Patriarhiei; apoi va avea loc deschiderea adunării în o sală a Camerii Deputaților.

Dat în București 12 Aprilie 1929.

Din încredințarea Arhiepiscop. și Mitropolit.

Arhiereul Vicar TITU TÂRGOVIȘTEANU

Ordinea de zi a lucrărilor în Adunarea Eparhială ordinară

din 28 Aprilie 1929.

I. P. S. Vicar deschide ședința cu o cuvântare.

II. Secretarii ocupă locurile la biurou.

III. Se face apelul nominal, spre a constată dacă sunt prezenți jumătate din membri, plus unul, spre a începe lucrările.

IV. Se prezintă și se împart comisiunilor respective:

- A) 1. *Raportul general al plenului Consiliului Eparhial cu:*
 2. Un regulament pentru organizarea și funcționarea Consiliului Eparhial.
 3. Un regulament pentru funcționarea Secțiunii Economice-Financiare.
 4. Un regulament pentru atribuțiile Revizorului Eparhial.
 5. Un regulament pentru funcționarea corurilor bisericești.
- B) 1. *Raportul general al Secțiunii Administrative bisericești.*
 2. Un raport special asupra înființării Mănăstirii-Seminar, Negru-Vodă din Câmpu-Lung.
- C) 1. *Raportul general al Secțiunii Culturale.*
 2. Un raport special asupra Academiei de muzică religioasă.
 3. Raport asupra înființării Seminarului Monahal de la Cernica.
- D) 1. *Raportul general al Secțiunii Economice-Financiare pe anul 1928.*
 2. Raport general asupra situației fondurilor.
 3. Proiectul de buget al Arhiepiscopiei pe anul 1930.
 4. Raport special pentru școala de cântăreți și Căminul preoților cu bugetele pe 1930.
 5. Azilul „Ghenadie” cu bugetul.
 6. Academia de muzică cu bugetul.
 7. Zidirea Palatului Arhiepiscopului-Patriarh.
 8. Fondurile speciale primite de la Minister.
 9. Seminarul Monahal.
 Alte acte intrate spre rezolvire.

V. Referatele comisiunilor asupra actelor intrate în discuțiune și asupra propunerilor făcute.

VI. Inchiderea sesiunii.

No. 4809

12 Aprilie 1929

DISCURS FUNEBRU

Ținut la înmormântarea deputatului C. Vicol, membru în Adunarea Eparhială a Arhiepiscopiei Bucureștilor,
 de P. S. S. TIT SIMEDREA.

„Domnul nu face lipsiți de bunătăți pe cei ce umblă întru nerăutate. Doamne Dumnezeu! puterilor, fericit este omul cel ce nădăjduiește întru tine”. (Ps. LXXXII, 13).

Intristată Adunare,

Tainele providenței nimeni nu le cunoaște și voia lui Dumnezeu lucrează după legi, pe care numai credința le poate desluși. Viața e o taină. Și moartea e o taină. Și una și alta stau ca două porți zăvorite prin care nu putem pătrunde decât cu cheia credinței. Cu simțurile trupești noi percepem viața numai ca efect al unei cauze de care nu știm nimic. Ignoranța noastră în domeniul acesta merge până la tăgăduire și e o vârstă când refuzăm să credem în finalitatea acestui efect. Atunci omul se crede cu adevărat împărat făpturii și uită că la capătul

drumului e prăpastia pe care nici un om nu o poate ocoli; e vama prin care toți trebuie să trecem: moartea.

Dar, ori care ar fi rangul nostru social, ori care ar fi darurile cu care Dumnezeu și-a făcut milă de noi și ori care ar fi deșertăciunile vieții noastre, care ne fac să ne deosebim unul de altul, sunt două momente în existența fiecăruia de o pilduitoare egalitate. Toți începem viața cu aceleași slăbiciuni ale copilăriei! Noi toți, intrând în lume, salutăm lumina zilei cu plâns. Și cel dintâi aer pe care îl respirăm noi toți, absolut toți, îl întovărim cu plâns. Tot ase-

menea, după o existență mai lungă ori mai scurtă, sosește moartea care călcând în picioare deșertăciunea omenească, dărâamă, fără împotrivire, toate măririle închipuite, egalează pentru vecinicie toate condițiunile deosebitoare în așa măsură în cât toți devenim o apă și un pământ.

Între aceste două termene comune tuturor, se desfășoară existența pământească a fiecăruia din noi: timp de pregătire pentru o altă existență scutită de mizeriile și durerile acestea de aici.

Da, fraților, viața pământească pregătește pe cea cerească și moartea nu este de cât termenul definitiv de verificare al acestui adevăr de credință. Mai mult: moartea este termenul suprem și momentul hotărâtor al vieții. Fiindcă numai în fața morții omul apare cu adevărat mare. Până în această zi solemnă, ori cât de fericit ar fi fost el încă nu a ajuns sus pe culmile cele mai înalte. Oamenii, ca să apară în toată strălucirea și să lase în sufletul și în amintirea generațiilor viitoare o trăsătură neștearsă, au nevoie nu numai de judecata timpului, ci și de consacrarea morții.

Intristată Adunare,

Aceste gânduri îmi străbat inima aci la căpătâiul bunului creștin, prietenului iubit și sfetnicului luminat al Arhiepiscopiei Bucureștilor: Constantin Vicol și în lumina lor cerc să zugrăvesc o viață, scurtă după judecata omenească, dar, în lumina faptelor bune și a credinței lui, îndestulătoare ca să-i asigure binecuvântarea și dragostea dreptului Judecător Părintele Ceresc.

Constantin Vicol în noaptea Învierii Domnului, în noaptea praznicului biruinței asupra morții, după pragul bisericii a trecut în patul de suferință și încă neterminate cele trei zile ale celei mai mari și mai simbolice sărbători creștine și-a dat duhul în mâinele părintelui Ceresc. Cu făclia de Paști în mână sufletul lui se prezintă îmbrăcat în lumina învierii în fața Tatălui Ceresc.

După credința noastră străbună și după învățătura bisericii, e semn de cea mai mare favoare cerească ca un creștin să-și slărească zilele pământești în această mare și întru tot sfântă sărbătoare. De aceea auzirăți, că însăși slujba de prohod e schimbată. Și

în locul jalnicilor rugăciuni și imne de moarte: «Ca stropii unei ploii de vară se risipiră amărătele mele zile...» Biserica intonează imnul ei de biruință asupra morții, cântecul ei triumfal:

«Christos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le».

În lumina Învierii părăsește C. Vicol, o viață care, în adevăr, a fost o dâră de lumină. A lăuda o asemenea viață pe care însuși Domnul a voit-o și în condițiuni atât de speciale, e prea puțin lucru și un subiect prea profan. Totuși, cum se va putea trece sub tăcere marea lui bunătate și dragostea lui nețărmuită de adevăr, și dreptate — temelii pe care era zidită întreaga lui ființă morală?...

De viață moldovenească aducea cu sine o tradițiune strămoșească în care se împletește la o altă credință în Dumnezeu cu dragostea de neam și patrie. Profesiunea nu izbutise să prefacă pe strănepotul răzeșilor moldoveni. Și dacă nu l-ai fi știut că este avocat, l-ai fi luat drept un moșnean din părțile de sus ale Moldovii, care-și cultivă răzeșia, merge Duminica și sărbătorile la bisericuța satului — ctitorie de familie —, și acolo, înfrățit la o altă cu poporul împărtășește cu el bucuriile și necazurile oamenilor obicinuiți să țină cu o mână plugul și cu cealaltă sabia cu care își apără legea și moșia. Voinic și frumos, în hainele-i de târgoveț și se părea că este într'un costum travestit, fiindcă toată făptura lui aducea cu acele chipuri de ctitori, pe care îi vedem zugrăviți pe peretele din fund al bisericii.

Această tradițiune de familie turnase în făptura lui o înțelegere nesfârșită de dreptate și de bunătate pentru cei mici și nevoiași și da sensului vieții o înaltă valoare etică. Cumpătat și sobru în viața lui particulară, trăia integral morala evanghelică, cea ce pentru vârsta și generația lui, constituia unul din acele rarisime exemplare de viață, merit să fie dreptar și îndrumător.

Constantin Vicol încheie, din voia lui Dumnezeu, prematur o viață exemplară de cinste și onestitate, întovărășit de regretele Bisericii al cărui fiu devotat a fost.

Fie-i țărâna ușoară. Amin.

COMENTARIU PRACTIC

Bunurile Cerești și cele pământești.

Pretextul de care ne slujim spre a ne desvinui de grija noastră exagerată în dobândirea bunurilor pământești, este teama de a nu duce lipsă de ele; dar acest pretext izvorăște din stricăciunea inimei noastre pervertite.

I. Este vorba despre acea inimă nerecunoscătoare, care uitându-și binefacerile de curând primite nu vede că ele sunt o garanție a celor pe care trebuie să le aștepte. Deacea vă spun, adaoase Domnul Nostru Iisus Hristos: «Nu vă îngrijiți de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca, sau ce veți bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca.

Oare nu este viața mai mult decât hrana, și trupul mai mult decât haina?»

Dumnezeu ne-a dat sufletul și trupul. El a uitat sufletul cu trupul nostru, și această unire alcătuiește viața noastră actuală; cum mai putem atunci să ne mai temem de aceea că el ne va lăsa în lipsă de merinde pentru susținerea vieții noastre și de veșminte pentru acoperirea și ocrotirea corpului nostru?. Poate Dumnezeu să ne stingă și să ne nimicească viața pe care El ne-a creat-o și ne-a dăruit-o?!

II. Acest pretext pornește dela o inimă distrată care nu se gândește asupra minunilor Providenței pe care lumea le oferă ochilor noștri.

Uitați-vă la pasările cerului: Ele nici nu seamănă nici nu secără, și nici nu strâng nimic în grânare; și totuși Tatăl vostru cel Cereșc le hrănește. Oare voi nu sunteți cu mult mai de preț decât ele? Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii depe câmp: Ei nici nu torc, nici nu țes; totuși vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s'a îmbrăcat ca unul dintre ei. Așa că, dacă așa îmbracă Dumnezeu iarba depe câmp, care astăzi înflorește, dar mâine va fi aruncată în cuptor, oare nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor? Nu vă îngrijiți dar, întrebând: «Ce vom mânca?» Sau: «ce vom bea?» Sau: «Cu ce ne vom îmbrăca?»

Uitați-vă la pasările cari sbor în aer, cu câtă grije le hrănește Dumnezeu; uitați-vă la florile cari acopere pământul și care nu

trebuie să viețuiască decât o zi, cu câtă măiestrie, câtă strălucire, cu câtă deosebire a știut Dumnezeu să le îmbrace?! Cu toate acestea El n'a dat nici acestora puterea de a însămânța și de a secera, nici aceloră măiestria de a țese și de a toarce; și vă închipuiți că Dumnezeu vă va uita tocmai pe voi?! Să vă uite El care este nu numai creatorul dar și Tatăl vostru?! Să vă uite pe voi pe care v'a înzestrat cu înțelepciune, măiestrie și talente și cărora v'a destinat o viață nemuritoare și fericită?! Ah! Doamne! Unde este atunci credința voastră?!

III. Acest pretext pornește dintr-o inimă păgână, care nu are nici o încredere în Dumnezeu, și care nu îndrăznește să aștepte ceva dela Dânsul, fiindcă toate aceste lucruri neamurile le caută. Tatăl vostru cel Cereșc știe că aveți trebuință de ele: Oare credeți că Dumnezeu pe care îl slăvim să fie ca acei zei ai păgânismului, un Dumnezeu orb, neputincios, nesimțitor?, Ah! El este Tatăl și mai mult Tată decât orice altceva. Oare nu vom lua niciodată față de Dânsul sentimentele de încredere firească cari se potrivesc unor copii?. Acest blând nume de Tată pe care îl dăm în fiecare zi să nu fie decât un titlu deșert?

IV. Acest pretext pornește dela o inimă îngânțată care își pune încrederea toată în sine însăși și care nu isbutește decât să se chinuiască zadarnic. Și apoi, «Cine dintre voi, chiar îngrijindu-se, poate să adauge măcar un cot la înălțimea trupului lui?! În adevăr, la ce izbutesc toate îngrijorările noastre? Avem noi oare puteri asupra naturii? La ce servesc toate gândirile și discursurile noastre asupra anotimpurilor, vânturilor și ploilor?»

Expunerile noastre științifice nu ne slujesc la alta decât să ne scoată la iveală și mai mult, legăturile noastre cu lucrurile pământești. Să recunoaștem neputința noastră și puterea suverană a Aceluia care a creat și care conduce lumea și să ne punem într'însul toată încrederea noastră. Timpul pe care îl pierdem în gândiri irealizabile, ar fi mult mai bine întrebuințat în rugăciuni și în grija sfințirii noastre.

V. Acest pretext pornește dela o inimă

care nu cugetă, care caută ceea ce nu să-vârșește și tânjește după ceea ce-i priește. «Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și sfințenia vieții, cerută de El, și toate aceste lucruri vi se vor adăoga vouă. Nu vă îngrijiți dar de ziua de mâine; căci ziua de mâine va purta grije de ale ei. Ajunge fiecărei zile necazul ei». Să ne gândim numai să ne sfințim, să lucrăm pentru a dobândi împărăția lui Dumnezeu care ne este făgăduită, să înfăptuim opere de dreptate, să ne îmbogățim cu bunurile cerului; iar cele ale pământului nu ne vor lipsi. Grija de a lucra la mântuirea sa, și de a face toate binefacerile care sunt cu putință, nu a sărăcit niciodată pe nimeni; ceea ce sărăcește, este adesea chiar dorința de câștig prea mult, este luxul, este jocul, este stricăciunea, este lenevia. Să facem în fiecare zi ceea ce avem de făcut și ceea ce se cere dela noi, fără grije pentru viitor. Fiecărei zi, îi ajunge necazurile ei, încordarea și munca ei.

Totuș nu ne este interzisă o prevedere înțeleaptă și moderată, dar o neliniște nefolositoare care ne depărtează dela datoriile noastre actuale, care ar merge până a ne turbura sufletul și pe care nu am reține-o în hotare drepte; căci acela care ne interzice îngrijorările deșarte, ne ordonă lucrul spiritual în chip intens. Ah! Doamne! Voiu mai avea eu oare atâta pripă și îngrijorare pentru trebuințele vieții, pentru bunurile

searbăde și ușuratică ale pământului? Nu!. Toate trebuințele mele și toate silințele mele se vor îndrepta deacum înainte către cer, către aceste adevărate bogății a căror posesie trebuie să fie veșnică și să mulțumească pentru veșnicie toate dorințele mele înalte.

În cer. Acolo va fi bogăția mea și prin urmare inima mea. Prin opere de binefacere, curate și Sfinte mă voiu îmbogăți pentru patria mea adevărată și veșnică. Doi stăpâni cari nu se potrivesc, nu ar putea stăpâni inima mea. Nu mă voiu mai îndoi, o Dumnezeu meu, de faptul că nici o stăpânire nu este mai blândă, mai dreaptă, mai înțeleaptă, ca aceea a iubirii tale; nu e stăpânire mai nedreaptă, mai crudă, mai oarbă de cât aceea a iubirii de bogățiile lumii acesteia!. Departe deci de mine iubirea această deșartă!

Tu ești Tatăl meu, și tu știi toate trebuințele mele; deci niciodată nu voiu duce lipsă de nimic, decât dacă mă voiu face nevrednic de grija Ta, prin neîncrederea mea.

Nu mă voiu îngrijora decât de vrednicia pentru ceruri; iar pe Tine nu te voiu ruga alta decât să mă împodobești cu virtuțile ce-mi vor deschide ușile Împărăției cerești. Amin!

Pr. Dr. MARIN C. IONESCU
Biserica Cuibu cu Barză

CATEHISM ORTODOX CONTRA SECTANȚILOR

Ediția Sf. Sinod bulgar
de Bogoliubov-Kalnev

§. 2. Despre Ungerea cu Sf. Mir.

Intrebare. Ce anume daruri ale Sf. Duh se dau creștinilor prin ungerea cu Sf. Mir?

Răspuns. În ungerea cu Sf. Mir credincioșii primesc dela Sf. Duh puterea de a împlini poruncile evanghelice și de a spori în viața duhovnicească.

Intrebare. Unde se spune aceasta în Sf. Scriptură?

Răspuns. Ap. Pavel scrie: „Iar cel ce ne întărește pe noi împreună cu voi, întru Hristos, și cel ne-a uns pe noi: Dumnezeu este, Carele ne-a și pecetluit pe noi și a dat arvună Duhului, în inimile noastre” (2 Cor. 1: 21—22).

Ap. Ioan vorbește creștinilor: „Iară voi ungere aveți dela Cel Sfânt și știți toate.. Ungerea aceasta vă învață despre toate...” (1 Ioan 2: 20,27).

Intrebare. De ce este de trebuință să credem, că apostolii vorbesc despre văzuta ungere, cu Sf. Mir?

Răspuns. Așa trebuie să mărturisim fiindcă, din vechime, darurile Sfântului Duh se dădeau oamenilor prin văzuta ungere cu Sf. Mir. (Eșir. 30: 22—29. Lev. 21: 10). Apostolii au primit poruncă dela Hristos să ungă pe bolnavi cu untdelemn (Marc. 6: 13. Iac. 5: 14). Insemnează, că Domnul nu a des-

ființat vechiul chip de a se împărtăși oamenilor darurile Sfântului Duh. De aceea biserica ortodoxă a introdus întrebuințarea Ungerei cu Sf. Mir.

Intrebare. Ce altă lucrare binecuvântată a înlocuit Mirungerea în biserica creștină primitivă?

Răspuns. Punerea mâinilor apostolilor asupra creștinilor. Despre această punere a mâinilor stă scris în Fapt. Apostolilor: Apostolii „și-au pus mâinile“ peste samariteni și ei au luat Duhul Sfânt“ (—8: 17).

Intrebare. Pentru ce punerea mâinilor a fost înlocuită cu Ungerea cu Sf. Mir?

Răspuns. Inceputul acestei înlocuiri, vorbește tradiția bisericească ortodoxă, vine chiar dela apostoli (2 Cor. 1: 21, 22). Urmașii lor începură bucuros să întrebuințeze Mirungerea deoarece înmulțindu-se credincioșii, nu mai stătea în puterea episcopilor ca ei personal să-și pună mâinile peste toți.

Intrebare. În vechea biserică a lui Hristos se săvârșea cu adevărat mirungerea în locul punerii mâinilor?

Răspuns. Cu adevărat, se săvârșea. Despre acest lucru mărturisește clar Tertulian — scriitor din sec. II după Hristos. El spune: „ieșind din cristelniță ne ungem cu binecuvântata ungere, potrivit cu vechiul obicei așa precum erau unși în preoție cu untdelemn din corn“.

Și Sf. Ciprian, care a trăit în sec. III după Hr., scrie: „este necesar ca cel botezat să fie uns pentru ca primind ungerea să aibă puțința să devină unsul lui Dumnezeu și să aibă harul lui Hristos“. Sf. Ciril din Ierusalim, tot așa un vechiu episcop, descrie cum se săvârșea mirungerea în primele timpuri creștine. Atunci li se pecetluia, ca și astăzi: fruntea, urechile, nările, pieptul, picioarele.

§. 3. Despre Euharistie.

Intrebare. Ce putere duhovnicească se dă creștinilor cu Sf. Împărtășanie?

Răspuns. În Împărtășanie, sub forma pâinei și vinului, creștinii primesc prea cinstitul trup și sânge al Domnului Nostri Iisus Hristos. În împărtășanie, după cuvintele Sf. Ioan Damaschin, noi „ne aflăm părtași ai trupului și dumnezeirii Lui, ne unim unul cu altul“.

Intrebare. Dar pentru ce preoții ortodocși,

împărtășind pe credincioși spun: „pentru iertarea păcatelor și viața de veci“?

Răspuns. Domnul a rânduit împărtășania drept mărturie a faptului, că El, sub această formă văzută, rămâne într'adevăr, în veci, cu credincioșii (Mat. 28: 20; 26: 26—28). Pentru credincioși a murit El pe cruce. Cu sângele Său i a mântuit de păcate (Apoc. 1: 5). Ori de câte ori ne împărtășim ne facem părtași la darurile revărsate asupra noastră de Dumnezeu prin jertfa de pe Golgota — Hristos. Și cu aceasta mărturisim, că numai sângele Lui — al Fiului lui Dumnezeu — ne curățește de păcate (1 Ioan. 1: 7). Iar fără suferințele Domnului pentru noi, nu am fi putut nici măcar intra în legătură fiască, apropiată cu Dumnezeu (Rom. 7: 24, 25. Ebr. 10: 4—10). De aceea creștinii sunt vii numai cu sângele lui Hristos despre care ne vorbește Sf. Împărtășanie (Mat. 26: 28).

Intrebare. Cum învață Domnul despre roadele Sf. Împărtășanii?

Răspuns. El spune: „Cela ce mănâncă trupul meu și bea sângele meu are viață vecinică (Ioan 6: 54).

Intrebare. De unde reiese, că trebuie să aducem tocmai pâine și vin la Sf. Împărtășanie?

Răspuns. Chiar Domnul a rânduit taina Cuminicătorei. La cină Hristos a luat pâine și vin pentru a le schimba și prefăce în trupul și sângele său (Mat. 26: 26: 28). Tocmai în această formă a poruncit El ucenicilor săi să săvârșească această sfântă taină — întru pomenirea Sa (1 Cor. 11: 24—25).

Intrebare. Ce anume primim în Sf. Cuminicătură?

Răspuns. În Sf. Cuminicătură primim nu pâine și vin obicinuit, ci trupul și sângele Domnului. Pâinea obicinuită nu ne folosește câtuși de puțin duhovnicește (1 Cor. 8: 8). Cei ce se împărtășesc cu Sfintele Taine au viață vecinică (Ioan 6: 54). Este clar că în Sf. Cuminicătură gustăm nu pâine și vin obicinuit (Comp. Ioan. 6: 51, 55, 56 și 1 Cor. 10: 16—17; 11: 27—30).

Intrebare. Ce mărturisește despre aceasta vechimea creștină?

Răspuns. Sf. Ignatie Purtătorul de Dumnezeu, bărbat apostolic, socotește drept înșușire a ereticilor, de pildă, necredința lor, că „în taina Cuminicătorei ni se dă trupul Mântuitorului Nostru Iisus Hristos“. Așa

învață și Sf. Iustin mucenicul: în Impărtașanie „primim nu pâine și vin obicinuit, ci... sângele și trupul lui Iisus celui întrupat“.

Intrebare. Cum s'au împărtașit Apostolii?

Răspuns. Au primit fiecare trupul și sângele Domnului (Mat. 26: 25—28).

Intrebare. Așa se săvârșește această taină?

Răspuns. Urmașii apostolilor: episcopii, presbiterii și diaconii se împărtașesc și acum tot așa. Pentru mireni însă, în Biserica Ortodoxă, există o anumită formă de Impărtașanie prin gustarea trupului și sângelui lui Hristos deodată cu lingurița.

Intrebare. Cum a provenit această rânduială?

Răspuns. Nevoia a impus acest lucru. „Constituțiile Apostolice (Cartea 8, cap 13), vorbesc că în vechime erau împărtașiți pruncii. Pentru ca să-i împărtașească ușor și fără pericol a fost nevoie de linguriță.

Intrebare. Ce însemnătate duhovnicească au copia și lingurița pentru Impărtașanie?

Răspuns. Presupun următorul sens duhovnicesc. Hristos cel răstignit este jertfa lui Dumnezeu pentru noi (Evr. 9: 28). În vechime, jertfele erau înjunghiate cu cuțitul (Lev. 8: 20). În amintirea acestui fapt se întrebuințează astăzi sfânta copie pentru sfărâmarea și împărțirea în bucăți a pâinei euharistice.

„Lingurița“ la Impărtașanie, satisfăcând trebuința credincioșilor, corespunde duhovnicește aceluia clește cu care unul din Serafimi a luat din jertfelnic un cărbune aprins și a curățit cu el gura proorocului Isaia (Isaia 6: 6).

Intrebare. Este oare vinovată biserica pentru faptul că unii dintre fiii ei se împărtașesc cu nevrednicie și după împărtașanie trăesc în fără de lege?

Răspuns. Nu, nu este vinovată după cum nu e vinovat nici Hristos pentru apostolul său nevrednic — Iuda. După cuvintele apostolului, acela ce se împărtașește cu nevrednicie acela mănâncă și-și bea osândă (1 Cor. 11: 27, 28). Biserica rămâne întotdeauna sfântă și neîntinată (Ef. 5: 26).

§. Despre Pocăință.

Intrebare. Ce dă Dumnezeu creștinilor în taina pocăinței?

Răspuns. În pocăință Dumnezeu ne dăruiește iertarea tuturor păcatelor pentru cari

ne căim cu sdrobire de inimă în fața păstorilor bisericii.

Intrebare. De unde reiese aceasta?

Răspuns. În primul rând botezul de pocăință al lui Ioan se săvârșea „pentru iertarea păcatelor“, (Marc. 1: 4). În al doilea rând, după învierea Sa, Domnul a zis apostolilor: „Luați Duh Sfânt; cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate; cărora le veți ține, vor fi ținute“. (Ioan 20: 23).

Intrebare. Dar cine ne iartă păcatele?

Răspuns. Domnul Dumnezeu (Luca 5: 21). De altfel împărțitori văzuți ai harului iertător apar urmașii apostolilor. De aceea în fața lor trebuie „să ne recunoaștem“ păcatele, după cum în vechime oamenii se pocăiau lui Ioan Înainte-Mergătorul, înaintea Apostolului Pavel și a celorlați Apostoli (Mat 3: 6 comp. Ioan 20: 23).

Rânduiala pocăinței oamenilor, în primele timpuri creștine, ne este arătată lămurit în Fapt. Ap. unde citim: „Mulți dintre cei ce crezuseră veneau și se mărturiseau și spuneau faptele lor“ (—19: 18)

Aastă mărturie ne uimește din punct de vedere al însemnătății sale. Din ea vedem, că în vechime „credincioșii se pocăiau nu numai în fața lui Dumnezeu, dar „își descopereau faptele lor“ și în fața păstorilor bisericii după cum se obicinuește la ortodocși.

Intrebare. În ce privință este deosebit de folositoare pentru noi mărturisirea orală în fața păstorilor bisericii?

Răspuns. O astfel de mărturisire ne silăște să privim mai serios și mai fără părtinire la păcatele săvârșite de noi. Ea stărnește în noi rușinea pentru faptele rele și disprețul față de ele.

În afară de aceasta, mărturisirea orală ajută preoților să se ocupe mai bine de păcătoșii cari se pocăesc. La mărturisire apărem înaintea lui Dumnezeu ca oameni bolnavi și neputincioși. Dumnezeu ne vindecă prin preoți. Așa dar este necesar ca ei să știe exact de ce și pentru ce suntem bolnavi. Numai în acest caz vindecarea noastră va putea merge bine. Numai atunci pot preoții — în folosul păcătosului — să-i impună epitimii, adică virtuți pe cari creștinul care se pocăește le primește de bună voie asupra sa pentru a întări voința în buna rânduială a vieții (comp. Tes. 3: 10, 11, 12).

Intrebare. Dar pentru ce biserica oprește — preoților să vădească cuiva păcatele ce le-au fost descoperite la mărturisire?

Răspuns. Biserica procedează așa din indulgență față de conștiința slabă a păcătoșilor ce se mărturisesc. Sunt oameni cari se rușinează să-și descopere ranele sufletului lor în fața martorilor. Există și creștini cari sunt capabili să rădă de căderile în păcat ale altora. În vederea acestui lucru, ocrotind slăbiciunile copiilor săi, Biserica oprește pe preoții lor să descopere aceea ce li s'a spus „duhului“. Această hotărâre se potrivește cu înțelesul învățături apostolice (Rom. 15: 1—2 etc.).

§ 5. Despre preoție.

Intrebare. Ce este preoția?

Răspuns. Preoția creștină este taina în care Duhul Sfânt, prin sfânta punere a mâinilor, dă creștinilor aleși după pravilă — darurile binecuvântate sau puterea de a săvârși în biserică tainele mântuitoare ale credinței și de a conduce turma cuvântătoare a lui Hristos (1 Cor. 4: 1; Fapt. 20: 28).

Intrebare. Este oare preoția stabilită de Domnul în Noul Testament?

Răspuns. Este stabilită. Apostolul Paul scrie lui Timotei: „Nu fii nepăsător de darul ce este întru tine, care ți s'a dat prin proorocie, cu punerea mâinilor preoției“ (1 Timot. 4: 14 comp. 1 Cor. 12: 28 Ef 4: 11). Chiar Domnul este numit „Preot după rânduiala lui Melchisedec“ (Evr. 7: 17. El are „preoție netrecătoare“ (Evr. 7: 24 comp. Isaia 66: 20—21).

Intrebare. Cum sunt îndatorați preoții din N. T. să conducă oficiul lor?

Răspuns. Preoții lui Hristos, consacrandu-se virtuților (1 Timot. 3; 1—12 și paralel.), sunt datori să mântuiască pe cei slabi (Rom. 11: 14) cu predică, potrivit cu chipul învățături (2 Timot. 1: 13). Ei sunt obligați să slujească bisericii lui Dumnezeu întotdeauna în Duhul blândetei și iubirei (1 Petru 5: 1—3), și de bună voe, nesilit de nimeni să săvârșească în ea tainele mântuitoare ale credinței (1 Cor. 4: 1).

Intrebare. Clericii se deosebesc ei unii de alții?

Răspuns. Se deosebesc după treapta slujirei sfinte (1 Timot. 3: 13).

Intrebare. Ce trepte de preoție au rânduit apostolii în biserica lui Hristos?

Răspuns. Trei trepte: episcopii — ca cei mai apropiați urmași ai lor din punct de vedere al puterii duhovnicești, presbiterii și diaconii (Fapt 20: 17. 1 Timot. cap. 3).

Intrebare. Istoria Bisericii Creștine din timpul sinoadelor ecumenice întărește ea oare o atare împărțire a preoției adecă după trepte?

Răspuns. Întărește pe deplin cu toate că în timpul apostolic încă nu au fost stabilite exact numerele treptelor preoțești (1 Cor. 3: 5; 2 Cor. 3: 3: 1 Timot 3: 2, 8; 1 Petr. 5: 1, 2 etc). Putem să vedem însă, de pildă, că în epistola Sf. Ignățiu Teoforul, — ucenicul lui Ioan Teologul și urmașul Sf. Ap. Petru la episcopie în Antiohia (— către smirneni) — se vorbește: „urmați toți pe episcop ca pe Isus Hristos Tatăl pe preoți — ca pe apostoli iar pe diaconi cinstiți-i ca pe porunca lui Dumnezeu“.

Intrebare. Biserica lui Hristos poate oare exista pe pământ fără cele trei trepte preoțești arătate?

Răspuns. Nu poate, — după cum nici corpul omenesc nu poate merge fără cap sau fără gât (Comp. 1 Cor. 12: 27—30). Sf. Ignățiu Teoforul vorbește astfel despre aceasta: „cinstiți toți pe diacon... episcop... și presbiteri ca pe adunarea lui Dumnezeu, ca pe apostoli. „Fără ei nu există biserică“.

Intrebare. Cine are putere să rânduiască la slujbă și să judece pe episcopi, preoți și diaconi?

Răspuns. Episcopii, în calitate de urmași direcți ai apostolilor sunt rânduiți în treptele lor și judecați numai de soborul episcopesc (Fapt. 1: 21, 26); preoții și diaconii pot fi rânduiți în slujbă și judecați de un episcop (1 Timot. 5: 19, 22); dar acest drept nu-l au „mirenii“ în niciun caz (1 Cor. 14: 16 și Evr. 5: 4). Fericitul Epifanie, scriitor bisericesc vechiu, întărind acest lucru spune: „cum e cu putință să rânduiască presbiter acela care nu are dreptul să pună mâinile?“.

Intrebare. Pentru ce Biserica Ortodoxă actuală susține obiceiul ca slujitorii altarului să poarte haine lungi și largi?

Răspuns. Biserica ortodoxă se conduce de exemple sfinte când susține acest obicei. Se știe, din Biblie, că anumiți slujitori ai lui Dumnezeu, proorocii și ucenicii proorocilor — au purtat haine lungi și

largi (2 Imp. 2: 8). Haină lungă a purtat și Domnul nostru, în haine lungi și largi au mers și Sf. Apostoli (Ioan 19: 23; 2 Timot. 4: 13). Îmitând exemplul lor biserica ortodoxă îmbracă pe slujitorii săi în rasă.

Intrebare. De ce poartă preoții ortodocși plete lungi?

Răspuns. Cu acest obicei preoții se aseamănă cu nazareii din vechime cărora li s'a oprit de Dumnezeu să și taie părul (Numeri 6: 5).

Cu plete lungi, „ca lâna cea albă“, apare Domnul nostru în Apocalipsă (— 1: 14).

Pe aceste temeieri și păstorii ortodocși, — ca oameni rânduiți la slujba lui Dumnezeu — poartă plete lungi.

Intrebare. Dar cum să înțelegem aceea că Apostolii socotesc creșterea părului drept „ocară“ pentru om?

Răspuns. După obiceiul grecilor și romanilor creșterea părului, pentru conaționalii lor era tocmai „ocară“. Din această pricină, spre a se înlătura amăgirea, Apostolul oprește pe creștinii simpli să poarte părul lung.

Dar în această creștere a părului Sf. apostol nu vede păcat înaintea lui Dumnezeu. El sigur scrie, că „noi nu avem un atare obicei“... (1 Cor. 11: 16). În afară de aceasta, Apostolul nu poate socoti drept „ocară“ creșterea părului la slujitorii sfințiți și dela toate popoarele, deoarece nazareii evrei au purtat plete lungi, iar Domnul în Apocalipsă apare deasemenea cu păr lung. În vederea acestui lucru, păstorii ortodocși nu greșesc când poartă părul lung, *pentru slava lui Dumnezeu.*

Intrebare. De unde au luat obiceiul clericii ortodocși să-și acopere capul în timpul slujbei cu: mitre, comilafci și culioane?

Răspuns. Acest obicei îl au toate popoarele ortodoxe și catolicii și armenii. Temei biblic pentru aceasta se găsește în statutul ritual vechiu evreesc (Eșire 28: 40 și paral). O anumită îndreptățire pentru acest obicei ortodox se poate lua din Apocalipsă. Ioan a văzut „în duh“ pe cei drepecți, slujind lui Dumnezeu punând și luând cununile după capetele lor (— 4: 4, 10).

Traducere de Pr. ST. ILIESCU,
Misionar.

NE MOR PREOȚII BATRÂNI

și cu ei se înmormântează și o tradiție

Biserica din județul Dâmbovița a fost văduvită în timpul din urmă și mai cu seamă anul trecut de venerabile chipuri bisericești, de preoți îmbătrâniți numai pe pragul bisericeii, cari nu știau să umble de cât pe căile Domnului!

Fără vre-o cultură aleasă, afară numai de cea bisericească și cu ce bruma de știință au putut-o căpăta în cele patru clase seminarele, ei își păstrau portul, își orânduiau viața lor și a poporenilor și când în toacă se bătea, iar clopotul răsuna pe câmpiile și melegurile satelor anunțând că se începe sărbătoarea, ei, neclintiți, adânciți în rugăciuni, de la vecernia de seară și până a doua zi la terminarea sfintei liturghii, se rugau pentru ajutorul, sporul casei poporenilor săi prezenți, precum și a celor ce din bine cuvântate pricini nu au putut lua parte.

Cu toiaagul în mână, pentru a-și odihni bătrânețele, cu ochii adânciți în orbitele

obosite de suferințele acestei văi a plângerei, ai cărei martori oculari fuseseră, streini în generația asta grăbită și nezăbovită de a culege cât mai mult din nectarul vieții pământești, când apăreau în lume, pe străzile și ulițele satelor întocmai ca și vechii patriarhi, impuneau stima și respectul. Fără vorbării și sofistică multă, căci logica faptelor eră chiar vieța lor, ei se impuneau ori și căror discuțiuni începute, nu ca argumentele filosofilor și învățaților veacului acestuia, ci cu cuvintele Domnului din Scriptura sfântă, care din tinerețe devenise abecedarul lor.

— Chiar cei neconvinși momentan, respectau cuvântul și bătrânețea lor. Erau chemați de multe ori la locuri de cinste, de conducere a instituțiilor publice, căci prezența lor în fruntea acestora dădeau toată garanția morală pentru bunul mers al lor.

* * *

1. Așa a plecat dintre noi veneratul preot

Scarlat Popescu, diacon multă vreme la vechea Mitropolie din Târgoviște, iar în timpul din urmă slujitor la mica biserică «Sf. Atanasie», ca preot ajutor al parohiei «Mitropolia». Îmbătrânit pe piatra bisericeii, smerit slujitor, cu barba albă și resfirată, prudent în totdeauna pentru a-și mai prelungi viața de emfizem pulmonar, cel rodea de o amară de vreme, el îți vorbea în toate împrejurările cu multă dragoste de viața patriarhală de odinioară, de moravuri vechi și cum se năvălesc azi, de cinstea cu care erau înconjuțați, de barbaria ce s'a făcut cu dărâmarea vechei Mitropolii cu cinci turle, numai din ambiții neînțelese.

Bun tipicar, cântăreț desăvârșit, care și la bătrânețe se încumeta ca și în tinerețe a lua tonul după sunetul limbei clopotului mic al Mitropoliei, te sfătuia, te îndemna și te desăvârșia în serviciul sfintei liturghii. De erai diacon îți da din puținele liturghii, date de credincioși, și câțiva gologănuți pentru un covrig, sau plăcintă, dar cu atâta majestate, că te dezarma chiar dacă ai fi vrut a cârti ceva.

Mai avea o singură dorință, de a mai sluji odată în Mitropolia nouă, după complectea ei restaurare. Dumnezeu nu a voit, căci l-a iubit mai mult pre el, de cât dorința sa, chemându-l în sânnurile Sale.

* * *

2. Alt chip, respectat de toți târgoviștenii și care făcuse din biserica «Târgului», la care servise de multă vreme un isvor al tămăduirilor și plecat din mijlocul nostru, a fost veneratul părinte *Ilie Aldescu*.

În totdeauna cu culionul pe cap, foarte rar cu pălăria, iar iarna cu căciula, dar cu culionul nedăspărțit în biserică, călca drept și apăsător pentru a-și ascunde cei șaptezeci ani, ce ducea în spinare, deși grumazii gâtului începuseră a-i tremura capul. Cu ochii roată în toate părțile pentru a răspunde la toate salutările date cu vechiul «plecăciune» sau «bună ziua tată» era de o manieră desăvârșită, în cât nu te putea jigni, chiar dacă ai fi îndrăsnit a trece marginile îngăduinței.

Blajin, dar când se puneau în joc interesele bisericeii, ridică așa de mult tonul, încât nu-l mai cunoșteai. Impunea iubirea și respectul.

Bisericaș neîntrecut, nedespărțit de iubita

lui biserică, credincioșii alergau, îmbulzindu-se pentru a-și găsi alinare suferințelor sufletești. Vinerea cetia acatistul «Născătoare de Dumnezeu» cu atâta evlavie, că se înmuiau, se scufundau chiar pietrele sub genunchile umilate ale credincioșilor, adânciți în rugăciuni și în umile cereri. Făcuse din biserica lui un isvor de apă sălătoare și pentru credincioșii de la sate.

Nimeni n'a îndrăsnit a-l vorbi de rău, ba din potrivă era dat ca exemplu celor tineri.

Temător de Dumnezeu ocolise a-și lua sarcina duhovniciei și tocmai anul trecut, în săptămâna întâia a păresimilor, când de cei dela Sf. Mitropolie se făcea experiența cu noi cei dela Dâmbovița a mișcărilor religioase euharistice, a cerut să i se încredințeze această grea însărcinare și dorința fiindu-i ascultată, a fost hirotesit ca duhovnic în Duminica Ortodoxiei de P. S. Tit Simedrea, când biserica «Curtea Domnească» gemea de lume.

Lua parte cu multă dragoste la cercurile noastre pastorale și primia cu multă bunăvoință să săvârșească sf. liturghie cu toată evlavia și fastul cuvenit.

De multă dragoste, căci vedea că vremurile se duc, întârzia de multe ori în casele fraților preoți, cari cu toată stima îl rețineau, iar vorbele, sfaturile și glumele erau mult sorbite de cei de față. A urcat rangurile preoțești până la demnitatea de protopop, iar banca «Vulturul», la înființarea căreia luase parte și al cărei casier fusese până în timpul din urmă, a lăsat-o cu un capital de 25 milioane lei.

Avea dorința să mai viețuiască, pentru a ne mai sfătui, a ne îndruma, pentru a se odihni și a-și petrece bătrânețele în tihnă, dar Domnul, ale Cărui taine noi le pătrundem, dar nu le putem înțelege, i-a hărăzit odihna de veci spre măhnirea noastră a tuturor.

Să ne pogorâm și la sate.

* * *

3. A apus din viață și bătrânul preot *Costache Vârfureanu*, albit de bătrânețe, dar mai mult de încercări și suferințe. Încercat prin văduvie încă din tinerețe a dus o viață solitară, iar în timpul din urmă chiar de schimnicie. Și-a alinat durerea în buna chiverniseală a copiilor, îndemnându-i pe toți numai în bine: și moral și material.

O ultimă dorință îi rodea sufletul, de a ridica o biserică nouă, în satul, pe care îl păstorise atâta amar de vreme.

A dorit, a voit, a învins, căci și-a văzut dorința îndeplinită, ridicându-se cea mai falnică biserică de pe acea vale, în comuna Vârfuri, sfințită de fostul mitropolit primat Atanasie.

Mi-a rămas întipărită în memorie ceremonia sfințirii din 1912 cu miile de credincioși, cari luaseră parte, precum și predica înălțătoare a fostului mitropolit Atanasie Mironescu, cu toate învățăturile și sfaturile date deși asupra sa apăsă gerul și duratul proces intentat la sf. Sinod.

Părintele a fost răsplătit de Ministrul Cultelor și Instrucțiunii cu medalia „Răsplata muncii pentru biserică clasa I-a” iar fostul mitropolit „proprio motu” l-a învrednicit cu rangul de econom stavrofor, oferindu-i un dar și crucea de aur, care îi împodobeau grumazii și pieptul.

Părintele Costache, mulțumit sufletește că-și lăsase urmaș din coapsele sale pe fiul său, părintele Stelian, la biserică unde serve, se retrăsese din casele, în care își petrecuse amarnicul văduviei și al suferințelor omenești, într-o cămară din clopotnița bisericii, veghind, meditând în pioase rugăciuni și citaniile pravilei și nearătându-se în sat, de cât numai când era chemat să aline vre-o suferință omenească. Era duhovnic neîntrecut și cercetat de toți. Cu ochii ca și seninul cerului își arunca privirile din turnul de fildeș, în care se închisese, la

nemernicia și deșertăciunea lumii aceștia și poate, că în tăcere se ruga Stăpânului, căruia îi serve: «Acum slobozește pe robul tău Stăpâne».

A plecat dintre noi, căci lupta cea bună s-a luptat, credința a păzit, călătoria a săvârșit....

Cutremurându-mă și refăcut și mai mult în fața acestor cinstite chipuri preoțești dispărute, cu frică mă întreb eu umilul dacă mai pot duce mai departe acelaș jug al preoției, când din orânduirea vremelnică a vremurilor mă află ridicat și la un loc de cinste?

Frământați de binele bisericii, ne osărdim și noi, și sudoarea frunței picură întru deștelenirea țarinei olarului... dar cât de departe suntem de ei.

Voi odihniți-vă în pace, icoane vii ale preoției de mâine, căci ne-ați păstrat biserică cu credința și viața voastră.

Ne-ați păstrat și o tradiție: în port, în servicii, în viață, în tot ceea ce a fost biserică din vechimea ei.

În năzuința de mai bine a bisericii noastre, de a fi ca și în trecut, busola conducătoare a neamului, rugăm în totdeauna pe Dumnezeu, care ne-a ocrotit de veacuri, ca această tradiție, păstrată cu sfințenie de voi, să nu fie înmormântată în mormintele voastre încă proaspete.

Veșnică să Vă fie amintirea.

Protopop, DEM. N. POPESCU
Doicești-Dâmbovița

C R O N I C A I N T E R N Ă

Ordin circular. Vă punem în vedere că, cu începere de azi, cum ne comunică Onor. Minister al Sănătății și Ocrotirilor Sociale, toate autorizațiile pentru Pantahuze, intră în competența Arhiepiscopiei Noastre.

Totuși pentru o mai bună organizare și administrare, evitându-se astfel ori ce abateri de la dispozițiunile legii, vă punem în vedere, că la acordarea autorizațiilor să se respecte următoarele:

1. Nu se va mai autoriza circulară pantahuzelor, decât când solicitatorii vor înainta odată cu cererea și un deviz estimativ, verificat și certificat de serviciul tehnic al județului din care face parte solicitatorul.

2. Având în vedere că unele din parohii concesionează sau dau prin licitație, dreptul de a colecta, pentru care fapt s'au ivit discuții între reprezentanții bisericii și concesionari, le veți pune în vedere tuturor parohilor că asemenea acte sunt oprite și pedepsite de lege.

3. Autorizațiile ce se vor da pentru bisericile din comunele rurale, nu vor circula decât pe teritoriul județului respectiv, și numai în cazuri excepționale autorizația va cuprinde întreaga Eparhie.

4. La sfârșitul colectei și după întrebuințarea sumei colectate, Ni se va înainta câte un proces-verbal, primul reprezentând suma colectată și

al doilea modul cum au fost sumele întrebuințate, ținându-se în arhivă actele justificative pentru control.

— Sf. Sinod în ședința sa de la 22 Februarie a. c., deliberând asupra rapoartelor P. S. Sf. Episcop Ioan al Armatei, a luat următoarele hotărâri, pe cari cu frățească dragoste le recomandăm I. P. S. Voastre pentru cunoștință și urmare :

Înalt Prea Sfințite,

Avem onoare a Vă aduce la cunoștință că Sf. Sinod în ședința sa de la 22 Februarie a. c., deliberând asupra rapoartelor P. S. Episcop al Armatei, a luat următoarele hotărâri :

1. P. S. S. Chiriarii să binevoiască a obliga pe preoții din localitățile unde nu sunt preoți militari sistematizați, ca să dea tot concursul pentru serviciile religioase cerute de armată ;

2. Sf. Sinod va interveni la Ministerul de Războiu ca toți soldații români, în toate Dumincile și sărbătorilor cele mari, să fie conduși la bisericile cele mari și mai apropiate de cazărmi, scutindu-i în acele zile de toate serviciile militare, pe care le pot desăvârși în alte zile de lucru, iar în zilele de Duminici și sărbători, când datoria noastră a tuturor e de a ne îngriji de

educația religioasă, morală și patriotică a ostașilor români ; căci aceste calități sufletești au dovedit în vremea marelui război a fi de mult folos ostașilor români ;

3. În interesul păstrării de către toți soldații români a dreptei noastre credințe ortodoxe strămoșești, care în vremurile vechi le-a oțelit sufletul și a asigurat biruința asupra dușmanilor, se cuvine ca această sfântă credință să fie și mai departe păstrată de toată armata noastră românească, nelăsând să se strecoare învățăturile bolnave și rătăcite ale sectanților, așa de răspândiți azi în țara noastră, care sectanți, prin propagandiștii lor, în chip vădit, caută de a introduce printre soldații români aceste învățături primejdioase și criminale pentru siguranța statului român.

De aceea, preoții de enorii și parohii, cari cunosc pe tinerii recrutați în armată, atinși de aceste învățături ale sectanților, li se impune obligația de a înștiința Cercurile de recrutare locală, arătând numele ostașului sectant, ca să fie urmărit în regimentul în care este încorporat, spre a nu face propagandă printre camarazii lui, după cum s'a dovedit că această propagandă s'a făcut până acum în armata noastră.

MIȘCAREA MISIONARA

CERCUL PASTORAL TELEGA.

Darea de seamă asupra activității pe anul 1928.

În cursul anului bisericesc 1928 s'au ținut următoarele cercuri :

1. La 25 Septembrie 1927, în parohia *Unca Mare*, s'a oficiat serviciul liturgic în sobor, iar predica a fost ținută de cuc. paroh Dem. I. Demetrescu.

Ședința publică s'a deschis la ora 3 p. m. în localul școlii și constatându-se lipsa de la datorie — nejustificată — a preotului conferențiar Const. Popescu, preotul I. Zinculescu a deschis ședința și a urmat conferința preotului D. Săvulescu despre „Educația Copiilor“, sfătuind pe părinți să fie în cele mai bune raporturi cu învățătorii. Au urmat recitări de poezii și coruri școlare.

2. La 11. Martie 1928 a fost cerc pastoral în parohia Brebu II. După oficierea în sobor a Sfintei Liturghii s'a slujit și un parastas pentru Eroii brebeni. La ora 3 p. m. s'a

deschis ședința publică, în localul școlii, printr'o cuvântare a preotului I. Zinculescu, vorbind despre unele deprinderi rele ale poporului, insistând asupra păcatului : minciuna și mărturia mincinoasă. A urmat conferința preotului D. Dumitrescu „Despre Rugăciune“ conferință bine studiată și expusă cu multă claritate. După recitarea câtorva poezii a urmat conferința d-lui învățător Constantin Popescu, care a vorbit despre „Alcoolism“. Expunerea a fost făcută în grai popular și cu multe amănunte. Domnul Învățător M. Popescu a ținut cuvântarea de închidere, cercul învățătoresc fiind unit de data aceasta cu cel preoțesc.

3. La 1 April 1928 sa ținut cerc pastoral la Telega parohia Telega II. După slujba în sobor s'a oficiat un parastas pentru morții în război și cîtitori. Preotul I. Zinculescu a vorbit despre Cultul Morților și îngroparea lor, făcând un apel calduros pentru a se

ajuta societatea „Țarina Olarului“. S'a colectat în acest scop lei 2335.

Printr'o frumoasă rugăciune, la ora 3 p. m. s'a deschis ședința publică. Părintele I. Zinculescu a ținut cuvântul de deschidere și apoi a urmat conferința preotului D. Săvulescu „Despre Milostenie“. Inchiderea ședinței s'a făcut de preotul I. Zinculescu. Săteanul fruntaș Costică C. Cazan a vorbit fraților săteni despre foloasele unirei.

4. La 27 Mai s'a ținut cercul pastoral în Buștenari. La serviciul liturgic predica a fost rostită de preotul I. Zinculescu. La ora 3¹/₂ p. m. s'a deschis ședința publică în localul școalei, iar preotul I. Zinculescu a vorbit despre scăderea morală a poporului român arătată prin înjurăturile de lucruri sfinte.

5. La 17. Iunie 1928 cercul pastoral s'a ținut în parohia Melicești.

După oficierea în sobor a Sfintei Liturghii, în urma apelului făcut de părintele I. Zinculescu, s'a colectat suma de lei 403, pentru săteanul Lazăr Costache Tudose. Predica a fost rostită de pr. I. Zinculescu.

Ședința publică s'a deschis la ora 3 p. m. în localul școalei.

După cuvântul de deschidere al pr. I. Zinculescu a urmat conferința d-lui Învățător Gh. Bocanu despre „Păcatul furtului“. Apoi conferința p. I. Zinculescu despre „Biserica și Școala“.

6. La 8 Iulie s'a ținut cercul pastoral în parohia Telega I.

Serviciul liturgic s'a oficiat în sobor, iar predica s'a ținut de pr. D. Săvulescu. Ședința publică s'a ținut în școala Nr. I și s'a deschis la ora 4 p. m. printr'o cuvântare a păr. I. Zinculescu, iar păr. D. Dumitrescu a ținut conferința, tratând subiectul „Despre Rugăciune“.

La toate cercurile pastorale — dimineața la slujba bisericească și după prânz la ședința publică — au luat parte aforițățile respective și un număr de enoriași, dornici de a afla învățăminte noi.

O chestiune de discutat ar fi, lipsa preotului din parohia lui la ceasul liturghiei, fapt ce nemulțumește într'o măsură oarecare pe unii enoriași.

Se menționează de asemeni bunavoința și dragostea corpului învățătoresc și concursul dat prin producții școlare, pentru deplina reușită a cercurilor pastorale.

Președinte,
IOAN S. ZINCULESCU

Duminică 24 Februarie 1929, în parohia Tâtaru, jud. Prahova cercul pastoral din Proistoșia III Mireș-Sângeru, pendinte de Protopopiatul Circ. III Urlați, a ținut ședință, executând următorul program: Serviciul vecherniei a fost făcut de C. Preot I. Arion, iar Duminică dis de dimineață cu toată asprimea vremii și a gerului toți membrii cercului din cele șase parohii au fost prezenți împreună și cântăreții. La auzul clopotelor credincioșii au venit la biserică într'un număr considerabil iar biserica a fost arhiplină. Serviciul divin executat cu o adevărată sfințenie, preoții fiind îmbrăcați în sfinte veșminte curate la care se mai adaugă evlavioasele cântări și rugăciuni înălțate către Bunul D-zeu a avut un caracter de profundă pietate. Serviciul Liturgic a fost înălțător condus de C. Proestos Gh. Tătaru, președintele cercului, iar răspunsurile la Sf. Liturghie au fost date de corul cântăreților. Predica a fost ținută de C. Preot Grigore Rășcanu dela parohia Sângerul care explică pe înțelesul tuturor Sfânta Evanghelie a Duminicii respective vorbind în concluzie și despre sf. post. După Sf. Liturghie s'a oficiat un parastas în memoria eroilor, la care C. Preot I. Arion a rostit o mișcătoare cuvântare pentru cei ce nu mai sânt astăzi între noi, cari și-au sacrificat totul pentru mărirea și prosperarea Neamului Românesc. Prin cuvinte calde și pline de patriotism a mișcat asistența până la lacrimi, urmând după aceia ultimele cuvinte de vecinica-pomenire. După acestea, serv. divin luând sfârșit preoții s'au retras la casa parohului unde în ședința liberă C. Preot I. Arion le-a vorbit despre „Cultul și Venerarea Sfinților“, lucrare întocmită de C. Preot Al. N. Constantinescu. La ședința după amiază care a fost ținută în saloanele școalei respective, unde Domnii Învățători în număr de 4, sub dirigenția D-lui I. N. Ciocărdel, ne-au dat tot concursul cuvenit distrând publicul care venise atât de numeros încât foarte multă lume staționa pe afară. Cuvântul de deschidere îl ține președintele cercului prin care declară ședința deschisă, cu care ocaziune Părintele președinte vorbește publicului în cuvinte simțite despre „Viața Religioasă“, scoțând în evidență adevărul creștin prin diferite exemple practice. A vorbit apoi C. Preot N. Mihai de la parohia Salcia despre „Rugăciune“, tratând chestiunea sub raportul teologic, arătând universalitatea reli-

giunei creștine în raport cu religiunea egoistă Iudaică. Al treilea conferențiar a fost C. Pr. Stelian Popescu de la paroh. Călugăreni I. care a vorbit despre „Secte și Sectanți“, combătând principial „Adventismul și Teodurismul“, arătând falsitatea sectelor precum și îndrăzneșta lor amenințare față de religia străbună. „Este un pericol național și bisericesc exclamă Părintele St. Popescu adresându-se publicului zicându-le: Păstrați-vă religia străbună, dacă nu voiți să intrați în ghiarele satanei“. Paralel cuvântărilor ținute, elevii școlii au recitat diferite poezii patriotice iar corul școlii condus de D-șoara învățătoare Virginia M. Ciocărdel a întreținut publicul cu frumoase coruri. Două fete din clasa IV primară, una torcând și

alta cosând la o ie au cântat *doina Oltului* sub impresia cărora lumea le-a aplaudat în mod frenetic iar părintele St. Popescu le-a recompensat cu o frumoasă sumă bănească. După ședința publică parohul respectiv I. Arion în folosul cercului a distribuit broșuri cu copris moral din ale „Institutului Biblic“. La ora 5 1/2 p. m. C. Președinte al cercului închide ședința mulțumind publicului pentru bunavoință ce a avut urându-le noroc și sănătate pentru anul viitor.

(ss). Președinte Proistos GH. TĂTARU.

Membrii Cercului:	{	Preot I. Arion
		„ Gr. r.ășcanu
		„ Stelian Popescu
		„ Nicolae Mihai
		„ Const. Vasilescu

MIȘCAREA ÎN CLER

NUMIRI, DEMISII, TRANSFERĂRI, DECESE. 15 MARTIE 1 APRILIE 1929. CÂNTĂREȚI-PARACLISERI.

1. Nicolae I. Tămșoiu se numește paracliser pe data de 1 Ianuarie a. c., la parohia Negru-Vodă din Câmpu-Lung, în locul lui N. Samoilescu, încorporat în armată la 1 Septembrie 1928.

2. Dumitru David se numește pe data de 1 Martie a. c., paracliser la biserica Sf. Spiridon Nou în locul lui Gh. Păleanu, demisionat pe aceeași dată.

3. Al. Buzianu se numește de la 1 Dec. 1928, cântăreț I, la biserica Popa-Rusu din Capitală în postul nou înființat.

4. Al. Duca, se numește la 1 Ianuarie a. c., cântăreț la parohia Militari circ. III din Capitală, în locul lui Al. N. Popescu, care rămâne paracliser.

5. Cântăreșul Dumitru N. Stănescu de la parohia Obedeni- Vlașca, circ. III, încetat din viață la 24 Dec. 1928, se șterge din state.

6. Cântărețul Gheorghe Mazilescu, de la parohia Lăicești, jud. Mușcel circ. I, încetat din viață în ziua de 20 Febrarie a. c., se șterge din state.

7. Badea Satalan se numește pe data de 1 Ianuarie a. c., cântăreț la parohia Asan Aga jud. Vlașca circ. II, în locul lui Marin T. Neacșu plecat în armată pe aceeași dată.

8. Cântărețul Gh. I. Popescu de la parohia

Strâmbeni Teleorman circ. II, demisionat la 1 Ianuarie a. c., se șterge din state.

9. Florea Zamfir se numește pe data de 1 Ianuarie a. c., cântăreț la parohia Talpa-Bâscoveni jud. Vlașca circ. II, în locul lui Tudor Constantinescu, decedat la 20 Septembrie 1928.

10. Ilie Colțeanu cântăreț la parohia Beoca jud. Teleorman circ. II, neprezentându se la post de la 17 Dec. 1928, se șterge din state.

11. Cosma Alecsandru se numește la 1 Martie a. c., cântăreț la parohia Obedeni jud. Vlașca circ. III, în locul lui Dumitru Stănescu decedat la 20 Decembrie 1928.

NUMIRI, TRANSFERĂRI, DEMISII, DECESE. PREOȚI. 15 MARTIE - 1 APRILIE 1928.

1. Pr. Micu Gheorghe nou hirotonit se recunoaște în statele parohiei Ciolanu Pangăl jud. Vlașca circ. I, pe data de 1 Martie a. c.

2. Pr. Alex. Stoicescu, nou hirotonit se recunoaște în statele parohiei Valea-Roșie jud. Ilfov circ. II, pe data de 1 Februarie a. c.

3. Pr. Nic. Mateiescu nou hirotonit, se recunoaște în statele parohiei Iordăcheanu jud. Prahova circ. III, pe data de 15 Martie a. c.,

4. Pr. St. Dumitrescu nou hirotonit, pe

seama parohiei Băcălești-Teleorman se recunoaște în state pe data de 15 Martie a.c.

5. Pr. Gafton M. Ionescu, nou hirotonit se recunoaște în statele parohiei Mănești jud. Prahova circ. I, pe data de 1 Martie a. c.

6. Pr. Nicolae Golea de la parohia Mahalaua jud. Dâmbovița circ. I., decedat la 25 Febroarie a. c., se șterge din state.

7. Barbu Vlădescu de la parohia Măgurele Oteteleşeanu decedat la 3 Martie a. c., se șterge din state.

Cons. referent, Pr. EUGEN BĂRBULESCU.

PAROHII VACANTE

Se publică concurs, cu termen de 30 zile, pentru ocuparea postului de preot la biserică parohială *Sf. Ion-Moldoveni*, parohia Amza, București.

Biserica nu are moșie și deci venit al epitrahilului.

Preotul este plătit cu 5000 lei lunar (din fonduri proprii).

Casa parohială există. Este veche; parohia este în perspectivă să o dărâme spre a clădi o alta nouă. Condițiunile cerute candidaților:

Cele canonice și cele legale.

Cererile pentru ocuparea acestui post se vor adresa Protopopiatului, în termenul regulamentar.

Protopop, ZAMFIR ST. POPESCU

Se publică concurs pentru ocuparea parohiei Colceag, jud. Prahova devenită vacantă prin demisia Preotului Andrei Popescu.

În parohie sunt două biserici în bună stare. Casă parohială nu este. Numărul familiilor este de 502, iar al sufletelor de 2000.

Preotul beneficiază de salar dela stat, de terenul arabil în întindere de 8 $\frac{1}{2}$ Ha., și de un venit după epitrahil de circa 12.000 lei anual.

Cererile însoțite de acte conform regulamentului se înaintează Protoieriei Circ. III jud. Prahova în termen de 30 zile dela această publicație.

Protopop, VINCENTIU POP

Postul de diacon dela *Mănăstirea Negru-Vodă*, Catedrala orașului C.-Lung, devenind vacant pe ziua de 1 Noembrie 1928 se publică spre cunoștința celor în drept.

Candidații vor înainta cererile protoieriei în termen de 30 zile, după care li se vor da cursul legal.

Casă parohială nu există.

Protopop, Iconom, N. M. PROCA

DARURI ȘI MULȚUMIRI

— Prin stăruința Preotului Paroh Const. Popescu-Bordeni, bunii creștini-enoriași ai acestei parohii D-tru Popescu învățător-pensionar și soția sa Păuna au cumpărat, pentru biserica Sf. Dumitru filiala acestei parohii, sf. cruce a răstignirii cu o candelă a sa cari au costat 9800 lei rugând pe Bunul Dumnezeu a le da sănătate.

— Epitropia și Consiliul parohial al Bisericii «Floreasca» din București, aduce vii mulțămiri familiei Eliza Crivăț, din Str. Vârful cu dor Nr. 10, pentru că a donat acestei Bisericii: Una sfită de mătase, un epitrahil, rucavițe, cingătoare și 1 bederniță, în valoare totală de lei 12 000.

Dumnezeu să le serie numele în cartea aleșilor săi.

— D-l Radu A. Stolojan cu soția sa Doamna Paulina R. Stolojan au dăruit bisericii parohiale Herăști-Ilfov un rând de odăjdii în valoare de 12000 lei.

D-l Gogu Șoferul cu soția sa Maria au dăruit o candelă în valoare de 800 lei.

Dumnezeu să le ajute.

AU APĂRUT:

- Vol. I. — 69 „CUVÂNTĂRI ȘI PREDICI ale unui teolog, mai târziu cleric român în țară sub stăpânire străină”. Pag. 382 — 1888-1902. Lei 120. —
Vol. II. — 55 „PASTORALE ȘI CUVÂNTĂRI ale unui episcop român în țară sub stăpânire străină”. Pagini 306. — 1910-1919. Lei 50. —
Vol. III. — 95 „CUVÂNTĂRI. Trei ani de propovăduire pastorală”. Pagini 356, — 1919-1922. Lei 60.

Ioate de

DR. MIRON CRISTEA

Data fiind valoarea autorului, le recomandăm preoției noastre spre cumpărare și folosire în munca ei pastorală.

„APOSTOLUL”

CARTI REVISTE

Reviste și cărți pentru biblioteca preotului.

1. Biserica Ortodoxă Română.
2. Noua Revistă Bisericească.
3. Solidaritatea — București.
4. Revista Teologică — Sibiu.
5. Luminătorul — Chișinău.
6. Dumineca Ortodoxă — București.
7. Lumina Satelor — Sibiu
8. Cuvânt Bun — București.
9. Gânduri Creștinești — București.

I. Cărți.

Pentru lămurirea textului sfintei Scripturi.

1. Noul Testament, ediția Sfântului Sinod.
2. Noul Testament, tradus de P. S. Nicodim.
3. Cele 4 evanghelii în una singură de Arhim. I. Scriban.
4. Comentarii la cei 4 evangheliști de Dr. I. Olariu.
5. Explicarea epist. Sf. Ap. Pavel de Dr. I. Olariu. Caransebeș, Tipografia Diecezană.
6. Comentarii la epist. Sf. Ap. Pavel de Sf. Ioan Hrisostom.
7. Cele 14 Trimiteri de Teofilact Arh. Bulgarij, trad. de Ven. Costachi.
8. Epistola către Romani de Prof. Gheorghiu, Cernăuți.
9. Comentariu la cele 4 Evanghelii (ce va apare curând) de Arhim. I. Scriban.
10. Studii și comentarii de Pr. I. Popescu-Mălăești (trei fascicule până în prezent).

II. Predici.

1. Predici de Arhim. I. Scriban.
2. Predici, 2 volume, de I. P. S. Patriarh Miron.
3. Predici de Dr. I. Lupaș.
4. Predici de Marin C. Ionescu.
5. Seminte din ogorul lui Hristos. 3 volume de Z. Boiu, Sibiu. Tipografia Arhidiecezană.
6. Predici de Efrem Sirul.

III. Pentru combaterea sectelor.

1. Lucrările P. S. Episcop Gr. Comșa — Arad.
2. Lucrările Pr. Chirica — Iași.
3. Combaterea principiilor adventiste de Pr. Const. Nazarie.
4. Biblioteca editată de P. S. Grigorie Comșa Arad.
5. Manual de Sectologie de Pr. Al. N. Constantinescu — București.

IV. Pentru orientari în domeniul dogmaticii ortodoxe.

1. Teologia Dogmatică în 5 volume de Ep. Silvestru de Canev.
2. Piatra din Capul Unghiului de Pr. Gr. Pișculescu.
3. Dogmatica de Pr. I. Mihălcescu. edit. Pavel Suru.
4. Catehism de Pr. I. Mihălcescu.
5. Compendiu de teologie simbolică de Pr. I. Mihălcescu.

V. Pentru orientari în îndeplinirea misiunii preoțești.

1. Chemarea preotului (Casa Școalelor) de Arhim I. Scriban.
2. Lucrările Pr. Gr. Cristescu — Sibiu.
3. Lupta contra scrierilor imorale de Arhim. I. Scriban.
4. Preotul și armonizarea claselor sociale de Marin C. Ionescu.
5. Inima e cârmaciul minții sau Catehetica vremurilor noastre de Pr. Marin C. Ionescu.
6. Hristos și viața omenească de Fr. Foerster, trad. de N. Colan.
7. Cărțile apărute în Biblioteca „Bunului Păstor” a Revistei teologice din Sibiu.

CUGETĂRI

— Exemplul conduce lumea mai mult decât cuvântul scris sau vorbit. Putem suspecta sinceritatea cuvântului; nu șovăim în fața exemplului. Cuvântul este discutabil, exemplul se impune. La Croix.

Mgr. GIBIER

— Am fost instrumentul Providenței. Trebuia să iau hotărâri de cari depindeau mii și mii de vieți omenești. Studiam, consultam, dar în combinațiunile cele mai grele nu ajungeam la evidența soluției ce se impunea. Trebuia să deslănțui ofensiva sau să mai aștept? Erau șanse, probabilități pentru ambele soluții. *Atunci, epuizând mijloacele ce stăteau în puterile mele, făceam un act de credință în Providență și plecam.*

FOCH.

— Creștini. voiți să dovediți că sunteți creștini? Respectați acest principiu: un creștin nu citește niciodată jurnale rele. Cetindu-le, pierde bani și își pune în pericol sufletul; cetindu-le în public, scandalizează.

LONVARD.